Zoe'nin MASASINDAN

JANAE MARKS

Çevirmen: Gizem Şakar

GENÇ T TİMAŞ

Birinci Bölüm

On iki yaşına girdiğim gün, o günün o zamana kadarki en sevdiğim doğum günüm olacağından emindim ama sonra o mektubu aldım.

Ari'nin Pastanesi'nde hayalimdeki doğum günü partisini daha yeni kutlamıştık. Annemin arkadaşı Ariana'nın sahip olduğu fırın, Boston'ın en sevdiğim mahallesi olan Beacon Hill'deydi. Mahallenin, arnavut kaldırımlı sokakları şirin tuğla binalar ve bitişik nizam konaklarla süslüydü. Hemen önünde satılık taze meyvelerle dolu sepetler duran bir şarküteri, bir çikolata dükkânı, bir kafe ve bir sürü lüks restoran vardı. Bir de, güzel, uçuk mavi tentesi ve üzerinde beyaz harflerle dükkânın adı yazılı olan ahşap tabelasıyla Ari'nin Pastanesi. Vitrininde her zaman taze çiçeklerle birlikte bir sürü *cupcake* sergilenirdi. Daha içeri girmeden şeker kokusu burnunuza dolardı.

Dışarıda bardaktan boşanırcasına yağmur yağmasına rağmen kendimi dünyanın en şanslı kızı gibi hissediyordum. En iyi arkadaşlarım Jasmine ve Maya ile birlikte profesyonel bir mutfakta çikolatalı *cupcake*ler pişirmiş ve üzerlerini şekerlemelerle süslemiştik.

Annem, babam ve ben eve vardığımızda, babam arabadan inerken yağmurluğunun kapüşonunu kafasına geçirdi ve elinde kalan *cupcake*lerin olduğu kutuyla eve doğru koştu. Annem şemsiyesini açtı ve hediyelerimin durduğu poşetleri içeri taşıdı. Aceleyle arkalarından koştum ve içeri girerken giriş kapımızın yanındaki posta kutusundan postaları aldım.

Spor ayakkabılarımı girişte çıkarırken, büyük teyzemin doğum günüm için gönderdiği kartın gelip gelmediğini kontrol etmek için zarfları şöyle bir karıştırdım. Zarfın içine çoğu zaman para da koymuş olurdu. Zaten ben de pişirme malzemelerime yumurta akı ayırıcı eklemek için can atıyordum.

Bir kataloğun yanı sıra kredi kartı şirketlerinden bazı önemsiz postalar vardı. Sonra üzerinde adımın, yani "Zoe Washington"ın ve adresimin mavi mürekkeple, düzgün bir el yazısıyla yazılmış olduğu düz beyaz bir zarf gördüm.

İade adresine bakınca donup kaldım. Dalgalanan bir Amerikan bayrağı şeklindeki damganın karşısında, sol üst köşede "Massachusetts Eyalet Hapishanesi" yazıyordu. Hapishanenin adının üzerinde aynı mavi el yazısıyla Marcus Johnson yazılmıştı.

Mektup, daha önce hiç haber almadığım, hapishanedeki babamdan geliyordu. İnanamadım.

İşte böylece, doğum günümün artık önemi kalmamıştı.

Zarf parmaklarımın arasından kayıp yere düştü. Köpeğim Butternut koştu ve zarfın üzerini yalamaya başladı, ama ben zarfı kapıp ön kapının yanındaki masaya koydum.

Marcus neden bana yazsın ki? Neden şimdi?

Bende sadece tek bir fotoğrafı vardı. Büyükannem vermişti, zaten annem böyle bir şeyi asla onaylamazdı. Büyükannemin, annemle Marcus'ın lisede sevgili oldukları dönemde çekilmiş fotoğraf-

larından sakladıklarından bir tanesiydi. Fotoğrafı, günlüklerimden birinin sayfaları arasına gizlemiştim. O karede, Marcus bir Boston Celtics maçındaydı, üzerinde takımın *sweatshirt*ü, yüzündeyse kocaman bir gülümseme vardı. Gülüşümü onunkine benzetir ve bunu tuhaf bulurdum. Hiç tanımadığım biri benimle aynı gülümsemeye sahipti. Ve kahverengi teninin rengi benimkiyle aynıydı. Annemin ten rengiyse biraz daha açıktı.

Oysa Marcus artık bir hapishane hücresinde oturuyordu, üzerinde muhtemelen turuncu bir tulum vardı. Hapisteki insanları gözümde böyle canlandırıyordum.

Orada yüzünün pek gülmediğine bahse girerdim.

Zarfı aldım, baş parmağımı mührün üzerinde gezdirdim ama birden parmaklarım kilitlendi ve olduğum yerde donup kaldım. Okumak istiyor ama aynı zamanda söylemiş olabileceklerinden korkuyordum. O, korkunç bir suç işlemişti. Peki ya korkunç da bir şey yazmışsa ne olacaktı? Elimde tuttuğum sadece bir kâğıt parçasıydı, ama o histen bir türlü kurtulamıyordum.

Derin bir nefes alıp zarfı tekrar açmaya koyuldum ama sonra annemin merdivenlerden indiğini duydum. Gelenin üvey babam Paul değil, annem olduğunu biliyordum çünkü bir şarkı mırıldanıyordu; annem bunu sık sık yapardı, özellikle banyo aynasının karşısında makyaj yaparken. Sesi oldukça iyiydi ama hep banyo akustiği sayesinde derdi. Oysa yanılıyordu çünkü üvey babam bazen duşta şarkı söylerdi ve akustik, sesinin can çekişen bir çakal gibi çıkmasına engel olamazdı.

Mektubu hızlıca yağmurluğumun iç cebine tıkıştırdım. Anneme göstermek iyi bir fikir değildi. Çok büyük ihtimalle okumama izin vermeden elimden alırdı. Kalbimin nasıl da hızla attığını duymamasını umdum.

"Hediyelerinin durduğu torbaları odana koydum," dedi.

"Teşekkürler."

"Bugün eğlendin mi?" diye sordu. "Kekleriniz çok güzel olmuştu."

"Muhteşem bir gündü!" dedim anneme.

Oysa, Marcus'ın mektubu kafamı o kadar meşgul ederken, artık doğum günümün ne kadar muhteşem olduğuna odaklanamıyordum.

"Bunlar bugün gelen postalar mı?" diye sordu annem, girişte diğer mektupları bıraktığım masaya bakarak.

"Evet. Posta kutusundan aldım."

"Teşekkürler" dedi ama hemen arkasından kaşları çatıldı ve omuzlarını stresli olduğu zaman yaptığı gibi kastı. Bana gülümsedi ama yüzünde sanki aslında mutlu değilmiş gibi zoraki bir gülümseme vardı. Mektup destesini aldı, bakışları zarfların üzerinde hızlıca gezinirken omuzları yavaş yavaş normal pozisyonlarına döndü.

"Lillian Teyze'nin kartının gelmiş olabileceğini düşündüm ama göremedim." Gelen mektubu düşünerek güçlükle yutkundum. Anneme söylemeli miyim diye düşündüm. Ama bu onu kızdırır ya da üzerse, ne olacaktı? Marcus'tan bahsetmeyi sevmezdi.

Derken annem bana gerçekten gülümsedi. "Bugün yarın gelecektir. Zaten, bizim sana bir doğum günü sürprizimiz daha var. Akşam yemeği için Hawaiimsi pizza sipariş edeceğiz."

Gülümsemeye çabaladım. "Hawaiimsi" en sevdiğim pizza karışımına, yani klasik Hawaii pizzadaki jambon ve ananas yerine içine ananas ve sucuk eklediğimiz pizzaya verdiğim isimdi. Annem ve üvey babam iğrenç olduğunu düşündüklerinden, genellikle bu malzemeleri sadece tabanın yarısına koydururduk.

"Harikaymış," deyip boğazımı temizledim. "Ben odama gidip, şey, hediyelerimi yerleştireceğim."

Tamamen uydurmuştum, ama annemin fark ettiği şey bu değildi. "Montunu çıkarmayacak mısın?" diye sordu. Marcus'ın zarfı hâlâ cebimde, hızla atan kalbimin tam üzerinde duruyordu.

"Odamda çıkarırım," dedim ve annemin başka bir şey söylemesine fırsat vermeden yanından uzaklaştım.

Marcus'ın bana diyecek neyi olabilirdi ki?

Öğrenmek zorundaydım.

İkinci Bölüm

Yatak odamın kapısını kapattım ve zarfı açtım. İçinde, annemin okul klasörlerim için satın aldıklarına benzer, tek kenarı delikli bir klasör kâğıdı duruyordu. Sayfayı dolduran kelimeler zarfın ön yüzündeki aynı mavi el yazısıyla yazılmıştı, fakat yazı o kadar düzgün değildi. Yatak odamın ortasında durdum ve mektubu baştan sona okudum. Ve sonra tekrar okudum. Kulak zarlarımda yankılanan kalp atışlarım dışında her şey sessizdi.

Küçük Domatesime,

Doğum günün kutlu olsun. On iki yaşında olduğuna inanamıyorum. Vay be! Ne kadar hızlı büyüdüğünü söylediğimde kulağa bozuk plak gibi mi geliyorum? Gerçi sen bozuk plağın ne olduğunu bilir misin ki? Ben büyürken herkes CD dinlerdi ama babamın, yani senin büyükbabanın, oturma odasının köşesinde bir pikabı vardı. Müzik dediğin pikaptan dinlenir, derdi hep. Haklı olabilir. En sevdiği şarkıcı Stevie Wonder'dır. Acaba herhangi bir şarkısını dinledin mi hiç? Sesi muazzamdır. Isn't She Lovely diye bir şarkısı vardır. Bir ara bulup dinlemelisin. Stevie tam olarak senin hakkında hissettiklerimi anlatıyor bebeğim. Artık bebek değilsin ama bu yaşta da epey sevimli olduğundan eminim.

Keşke bu önemli gününde sana sarılıp gülen yüzünü görebilseydim. Birlikte kutlamak için orada olamayacağıma üzgünüm. Annenin özel bir şeyler yaptığına eminim. Biz birlikteyken de doğum günlerini kutlamak konusunda hep çok iyiydi.

Sen bu mektuplara hiç cevap vermesen bile, onları yazmaya devam edeceğim. Yine de umarım bir gün bana geri yazarsın. Bu arada, her gün seni düşündüğümü bilmeni isterim.

Sevgiler,

Baban

Tek yapabildiğim orada durup elimdeki kâğıda bakmaktı. *Oz Büyücüsü*'ndeki Teneke Adam'ın yağlanması gerektiğindeki hali gibiydim. Kollarım ve bacaklarım yerinden kalkmıyordu. Sanki kalkışsam da milyonlarca kilo ağırlığında olduklarından onları hareket ettiremeyecektim.

Marcus'ın yazdıkları kulağa…neden bu kadar hoş geliyordu? Annem hep onun kötü biri olduğunu söylerdi. Sanki hapisten yazmıyordu. Gerçi hapisteki birinin nasıl bir üslubu olacağından emin değildim ama kulağa bu denli zekice gelmeyeceğini tahmin ediyordum.

Normal biri gibiydi. Her baba gibi o da müziği seviyordu. Klasik müziğe ve caza ilgi duyan üvey babam gibi. Stevie Wonder'ı duymuştum ve sanırım birkaç şarkısını biliyordum. *Isn't She Lovely*'ye daha sonra bakacaktım.

Mektubu tekrar okudum. Neden bana Küçük Domatesim demişti? Bu biraz garipti. Domatesi çok severdim, özellikle küçük olanları ama bana domates *denmesini* istemezdim.

Marcus "bu mektuplara" demekle neyi kastetmişti? Bu benim ondan aldığım ilk mektuptu. Bu söylediğinin hiçbir anlamı yoktu.

Tüm bu olup biten anlamsızdı.

Milyonlarca düşünce, mikserdeki kek hamuru gibi kafamda dönüp dururken gözlerim çizgili halıma daldı.

Ona cevap vermeli miyim? Yazarsam ne olacak?

Marcus'ın benim hakkımda ne düşündüğüyle ilgili hiçbir fikrim yoktu. Peki ya benden bir şey istediği için bana iyi davranıyorsa? O zaman ne olacaktı?

Belki de mektubu atmalıyım.

Yatak odamın kapısı vurulduğunda yerimden öyle bir sıçradım ki az daha mektubu düşürüyordum. O tek yaprağı terlemiş ellerimle sıkı sıkı tuttum.

"Zoe?" Seslenen annemdi.

Gerginlikten kaskatı kesildim. "Bir saniye!" Mektubu zarfın içine geri koydum ve mor yorganımın altına sıkıştırdım. Ardından ceketimin hâlâ üzerimde olduğunu fark ettim. O yüzden onu çıkardım ve masamın sandalyesinin arkasına fırlattım.

Ardından yatak odamın kapısını açtım.

"Trevor burada," dedi annem.

Trevor mı*? Onun burada ne işi var?*

Annem, sanki düşüncelerimi duyabiliyormuş gibi "Partine katılmadığı için doğum günü hediyeni vermek istiyor," dedi.

Böyle yapmak istemesinin bir nedeni vardı çünkü partime davet edilmemişti.

"Ona meşgul olduğumu söyler misin?" dedim fısıltıyla.

Annemin ateş püsküren bakışlarından böyle bir şey yapmayacağı açıkça anlaşılıyordu.

"Lütfen? Bugün benim doğum günüm ve… o artık benim arkadaşım değil." *Arkadaşlığımızı hiçe saydığından beri değil.*

Annemin ifadesi biraz yumuşadı. "Bana neler olduğunu ne zaman anlatacaksın?"

Anlatmayacağım dercesine başımı salladım. Ona herhangi bir şeyi anlatmama imkân yoktu. Muhtemelen beni Trevor'ı affetmeye zorlardı ve böyle bir şey olmayacaktı.

"Şöyle ki, on iki yaşında yeni girmiş biri olarak, dışarı çıkıp ona hediyesi için şahsen teşekkür etmediğin taktirde, bunun ne kadar kaba bir davranış olacağını anlayacak kadar büyüksün," dedi annem. Kapımı biraz daha araladı. "Hadi."

Tek yapmak istediğim Marcus'ın mektubunu tekrar okumak ve tüm bunların ne anlama geldiğini ve bundan sonra ne yapmam gerektiğini çözmekti.

Ama önce eski en iyi arkadaşımla ilgilenmem gerekiyordu.